

ÜLDKOHUS

27. juunil 2022 esitatud hagi – Hypo Vorarlberg Bank versus SRB

(Kohtuasi T-395/22)

(2022/C 368/42)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregenz, Austria) (esindajad: advokaadid G. Eisenberger ja A. Brenneis)

Kostja: Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB)

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada Ühtse Kriisilahendusnõukogu 11. aprilli 2022. aasta otsus (SRB/ES/2022/18) ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2022. aasta *ex-ante* osamaksete arvutamise kohta koos selle lisadega ja vähemalt hagejat puudutavas osas, ning
- mõista kohtukulud välja Ühtselt Kriisilahendusnõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja kaheksa väidet.

1. Esimene väide: oluliste menetlusnormide rikkumine, sest vaidlustatud otsust ei tehtud täies ulatuses teatavaks

Hageja väidab, et vaidlustatud otsust ei tehtud hagejale täies ulatuses teatavaks, mis on vastuolus ELL artikli 1 teise lõiguga, ELTL artiklitega 15, 296 ja 298 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklitega 42 ja 47. Tutvumine otsuse oluliseks osaks olevate andmetega, mida ei tehtud teatavaks, on vajalik osamaksete arvutamise mõistmiseks ja kontrollimiseks ning selleks, et osamakse arvutamisel arvesse võtta hageja individuaalset olukorda võrreldes kõigi teiste asjaomaste finantsinstitutsioonide olukorraga.

2. Teine väide: rikutud on direktiivi 2014/59/EL⁽¹⁾ artiklit 102, artikli 69 lõikeid 1 ja 2 ning määruse (EL) nr 806/2014⁽²⁾ artikli 70 lõiget 2 ja delegeeritud määruse (EL) 2015/63⁽³⁾ artiklit 3 ja artikli 4 lõiget 2 ning proportsionaalsuse põhimõtet, kuna sihttase määrati väärtalt, sest kostja määras liidu õigusraamistikuga vastuollu minnes ülemäära kõrge sihttaseme.

3. Kolmas väide: oluliste menetlusnormide rikkumine, sest vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud

Vaidlustatud otsus on vastuolus põhjendamiskohustusega, mis tuleneb ELTL artikli 296 lõikest 2 ning harta artikli 41 lõikest 1 ja lõike 2 punktist c, sest avaldatud on vaid valik esialgseid arvutusandmeid. Kinni ei ole peetud Euroopa Kohtu poolt kohtuasjas C-584/20 P⁽⁴⁾ määratletud tingimustest põhjendamiskohustuse ulatuse kohta. Kostja ei kasutanud määruse (EL) Nr. 806/2014 artikli 88 lõikega 1 antud võimalust avaldada konfidentsiaalseid andmeid kokkuvõttena või üldises vormis.

4. Neljas väide: oluliste menetlusnormide rikkumine, sest kostja ulatusliku kaalutusõiguse kasutamist ei ole piisavalt põhjendatud

Vaidlustatud otsus on vastuolus põhjendamiskohustusega, mis tuleneb ELTL artikli 296 lõikest 2 ning harta artikli 41 lõikest 1 ja lõike 2 punktist c, sest kostja kaalutusõigusega seoses ei ole täpsustatud, milliseid hinnanguid ta andis ja millistest kaalutlustest ta seejuures lähtus. Seega ei ole välistatud, et kostja kasutas oma kaalutusõigust meelevaldselt.

5. Viies väide: oluliste menetlusnormide rikkumine, sest hageja ärakuulamist ei toimunud ning rikuti tema õigust olla ära kuulatud

Hageja väidab, et vastuolus harta artikli 41 lõikega 1 ja lõike 2 punktiga a ei kuulatud teda ära enne vaidlustatud otsuse tegemist ega enne sellel otsusel põhineva osamakse suuruse määramist. Talle ei antud ka konkreetse osamakse määramisel võimalust tõhusalt ja täielikult esitada oma seisukoht kostja algatatud konsultatsioonimenetluses.

6. Kuues väide: delegeeritud määrus (EL) 2015/63 on vaidlustatud otsuse vastuvõtmise volitusnormina õigusvastane ja õigusvastane on delegeeritud määruses (EL) 2015/63 sätestatud riskiga korrigeerimise metoodika ning Ühtsele Kriisilahendusnõukogule antud kaalutusõigus

Delegeeritud määruse 2015/63 artiklid 4–7 ja 9 ning I lisa — millel põhineb vaidlustatud otsus — näevad ette läbipaistmatu osamaksete arvutamise korra, mis on vastuolus harta artiklitega 16, 17, 41 ja 47 ning ei võimalda järgida harta artikleid 20 ja 21 ega tagada proportsionaalsuse ja õiguskindluse põhimõtetest kinnipidamist. Kostjal on ulatuslik kaalutusõigus, mille kasutamist ei ole võimalik põhjendada tõendatavalt ja kontrollitavalt.

7. Seitsmes väide: rakendusmäärus (EL) 2015/81 ⁽⁵⁾ on vaidlustatud otsuse õigusliku alusena õigusvastane

Vaidlustatud otsus on vastuolus aluslepingutega, kuna rakendusmääruse 2015/81 artikkel 8 läheb kaugemale määruse (EL) 806/2014 artikli 70 lõikes 7 koosmõjus ELTL artikliga 291 seatud piiridest ning rakendusmääruses ega volitusnormis ei ole esitatud ELTL artikli 296 lõike 2 kohast põhjendust. See õigusvastasus mõjutab vaidlustatud otsust.

8. Kaheksas väide: direktiiv 2014/59/EL ja määrus (EL) nr 806/2014 on delegeeritud määruse (EL) 2015/63 ja delegeeritud määruse (EL) 2015/63 ning sellest tulenevalt ka vaidlustatud otsuse vastuvõtmise volitusnormina õigusvastased

Teise võimalusena väidab hageja, et õigusvastased on need direktiivi 2014/59/EL ja määruse (EL) nr 806/2014 sätted, mis näevad ette delegeeritud määrusega 2015/63 rakendatud osamaksete süsteemi ja annavad kostjale ulatusliku kaalutusõiguse. Kuna neid sätteid ei saa tõlgendada kooskõlas esmase õigusega, on need vastuolus õigusaktide põhjendamise kohustuse põhimõttega, õiguskindluse põhimõttega ja aluslepingutega (eelkõige ELL artikli 1 teise lõiguga ning ELTL artiklitega 15, 296 ja 298) ning hartaga (eelkõige harta artiklitega 16, 17, 41, 42 ja 47).

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediitiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediitiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1).

⁽³⁾ Komisjoni 21. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määrus (EL) 2015/63, millega täiendatakse direktiivi 2014/59 seoses kriisilahendusrahastutes tehtavate *ex-ante*-osamaksetega (ELT 2015, L 11, lk 44).

⁽⁴⁾ 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon vs. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601).

⁽⁵⁾ Nõukogu 19. detsembri 2014. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/81, millega määratakse kindlaks Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 806/2014 kohaldamise ühtsed tingimused seoses ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate *ex-ante* osamaksetega (ELT 2015, L 15, lk 1).